ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Πρόκειται για γενιές ανθρώπων που ασχέτως επιπέδου μόρφωσης, εργασιακής εμπειρίας, οικογενειακής κατάστασης, φύλου, ηλικίας και στάσης ζωής, δουλεύουν για το μεροκάματο σε καταστήματα που ανήκουν στον κλάδο της εστίασης, ώστε να συμπλήρωνουν το εισόδημα των 300 ευρώ (συνήθως) στο τέλος του μήνα.

Δεν χρειάζεται να περιγραφεί η κατάσταση που βιώνουμε σχεδόν όλοι καθημερινά λόγω των μνημονιακών μέτρων. Συνήθως νέοι άνθρωποι – καθώς ακόμη "περνάει η μπογιά" τους – μην έχοντας άλλη επιλογή αναζητούν εργασία σε καταστήματα που ανήκουν στον κλάδο της εστίασης. Οι γυναίκες σε καφε – μπαρ κατά κύριο λόγο, και αντίστοιχα οι άντρες σε εστιατόρια, τσιπουράδικα, ταβέρνες.

Ο εργοδότης βάσει νόμου έχει το δικαίωμα να ορίσει το μισθολογικό κόστος της επιχείρησης απέναντι στον εργαζόμενο. Ο εργαζόμενος έχει την επιλογή να το αποδεχτεί ή όχι. Την έχει όμως πραγματικά όταν ο κίνδυνος της ανεργίας είναι υπαρκτός και δεν υπάρχουν περιθώρια εναλλακτικών εργασιακών επιλογών;

Τα μεροκάματα λοιπόν που "παίζουν" έχουν ως εξής:

1) "Σου δίνω 30-40 ευρώ μεροκάματο και μου βγάζεις δυο βάρδιες". Αυτό συνήθως σημαίνει από 10ωρο μέχρι και 16ωρο. Συνήθως συναντάται σε εποχιακές δουλειές. Δηλαδή beach bar, ταβέρνες σε παραθαλλάσιες και τουριστικές περιοχές κλπ. Κάποιες φορές σε αυτές τις περιπτώσεις, είναι εξασφαλισμένη η διαμονή και η διατροφή του εργαζόμενου. Κάποιες ελάχιστες φορές εξασφαλίζονται και τα ένσημα.

2)"Σου δίνω 30 ευρώ το 8ωρο".

3) "'Ελα να σε πληρώσω από βδομάδα". Συνήθως αυτή η εβδομάδα ποτέ δεν έρχεται.

Και στις 3 περιπτώσεις, που είναι και οι πιο χαρακτηριστικές, ελάχιστοι είναι οι εργοδότες που ασφαλίζουν το προσωπικό που απασχολούν.

Δικαιολογίες υπάρχουν. "Δεν βγαίνω οικονομικά" είναι η πιο συνηθισμένη.

Κι αν ο εργαζόμενος καταφύγει στην Επιθεώρηση Εργασίας για μαύρη εργασία ή σε έναν απρόσμενο έλεγχο, καλείται και ο ίδιος να πληρώσει πρόστιμο, ως ποινή που αποδέχτηκε για όσες ώρες ή μέρες δούλεψε “μαύρα”.

Από την άλλη δεν μπορεί ούτε να καταφύγει σε κάποιο σωματείο, καθώς οι ανασφάλιστοι εργαζόμενοι δεν μπορούν να βρίσκονται εγγεγραμμένοι στα μητρώα ενός συνδικαλιστικού σωματείου. Άρα το κράτος και η νομοθεσία του κρατά σε εργασιακή ομηρία τους “μαύρους” σερβιτόρους, ενώ επιτρέπει “κάνοντας τα στραβά μάτια” σε εργοδότες που λειτουργούν με ανασφάλιστο προσωπικό. Περνά λίγο πολύ εν λευκώ η ανασφάλιστη εργασία σήμερα.

Και θα πει κάποιος: Μα πώς θα ζήσουν αυτοί οι μικροεπιχειρηματίες με τους χαμηλούς τζίρους και την υπερβολική φορολογία, τα δημοτικά τέλη κλπ;

Πώς θα ζήσουν όμως και όλοι αυτοί οι άνθρωποι που όλα τους τα όνειρα έχουν καταλήξει σε ένα δίσκο σερβιρίσματος; Και κατά πόσο ευθύνεται ο ανασφάλιστος εργαζόμενος για τα έξοδα της επιχείρησης που τον απασχολεί;

Ο “μαύρος” λοιπόν σερβιτόρος πέρα από την τρομορατία της ανά πάσα ώρα και στιγμή επικείμενης απόλυσης – άρα ανεργίας – έχει να αντιμετωπίσει την παραξενιά πολλών πελατών, του αφεντικού του, την κούραση και το αδιέξοδο που του βάζει το κράτος και δεν του επιτρέπει να μπορεί να διεκδικήσει τα αυτονόητα εργασιακά του δικαιώματα.

Όταν ο εργοδότης θέλει να μειώσει το προσωπικό που απασχολεί για να γλυτώσει χρήματα, μπορεί να βρει πολλές αφορμές. Εξεφτελιστικές και για τον ίδιο πολύ συχνά. Για να γλυτώσει όμως και τον πιθανό κίνδυνο μιας καταγγελίας, ενός μποϋκοτάζ ή μιας απρόβλεπτης αντίδρασης από πλευράς του εργαζομένου, καταφεύγει σε συναισθηματισμούς “Να δεν βλέπεις; Δεν μου κάνεις.” “Νιώθω άσχημα που σε απολύω” κλπ κλπ.

Τι από όλα αυτά θα συνέβαινε όμως αν τα πράγματα λειτουργούσαν αντίστροφα;

Αν δηλαδή οι ίδιοι “μαύροι” σερβιτόροι που δουλεύουν παλεύοντας να βγάλουν το μήνα με ελάχιστο μισθό και ανέχονται όλη την αδικία εις βάρος τους από πλευρά εργοδοτών και κράτους, συσπειρώνονταν σε μια ενιαία και αυτόνομη συλλογικότητα ή κίνηση, η οποία ως αυτοτελή της σκοπό θα είχε την προστασία τους από την ανασφάλιστη εργασία , τα υπερβολικά ωράρια με τα εξευτελιστικά μεροκάματα, την απειλή της απόλυσης, την ελαστική εργασία “σε θέλω τότε για δουλειά και δεν ξέρω πότε ξανά”, “δεν σε χρειάζομαι άλλο” και πάει λέγοντας;

Το ζήτημα δεν είναι να δικαιώνεται ένας εργαζόμενος στον αγώνα του για τα αδιαμφισβήτητα εργασιακά του δικαιώματα, επειδή χαίρει της υποστήριξης κάποιου κόμματος ως μέλος του. Έτσι μιλάμε για ¨ρατσισμό" σχεδόν.

Ζήτημα είναι οι εργαζόμενοι, εφόσον ως άτομα μεμονωμένα αντιμετωπίζουν αδιέξοδο στο σύστημα παλεύοντας να δικαιωθούν, να δρουν συλλογικά.

Δεν είναι παράλογο ούτε προς χλευασμό να προσπαθείς να εργαστείς με αξιοπρέπεια και όχι τρομοκρατημένος και ανασφάλιστος.

Ούτε μπορεί κανείς να ισχυριστεί πως απέναντι στην ύπαρξη μιας τέτοιου είδους συσπείρωσης οι εργοδότες θα αδιαφορούσαν και θα συνέχιζαν την καταπάτηση των εργασιακών δικαιωμάτων των υπαλλήλων τους.

Αντίθετα κάθε εργοδότης θα σκεφτόταν πολύ σοβαρά πριν ξεστομίσει την οικονομική του δυνατότητα να παρέχει ένα μεροκάματο των 30 ευρώ για 12ωρη δουλειά. Θα μετρούσε προσεκτικά πριν σφυρίξει αδιάφορα για την απουσία ασφάλισης. Και ακόμη πιο προσεκτικά θα υπολόγιζε την απόφαση της απόλυσης.

Ταυτόχρονα όσο παραμένει στην ανυπαρξία μια τέτοια κίνηση, η μαύρη εργασία και όλη η ζοφερή κατάσταση που επικρατεί, συνεχίζει ακάθεκτη να υπάρχει και να χειροτερεύει. Αν λοιπόν δεν μπει ένα φρένο δεν θα αργήσουν οι μέρες όπου το να δουλεύεις μία φορά την εβδομάδα για ελάχιστα χρήματα να αποτελεί κανόνα.

Ηλέκτρα Προσήλια

Πηγή:vforvolos.gr